

ÒSCAR
PALAZÓN

UN ROSTRE
QUE NO ÉS MEU

XVI PREMI DE NARRATIVA
VILA DE L'AMETLLA DE MAR

Notes de Color – 14

UN ROSTRE QUE NO ÉS MEU

ÒSCAR PALAZÓN

XVI Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar

Cossetània
EDICIONS

Aquest llibre recull l'obra guanyadora
del XVI Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar.

Van integrar el jurat d'aquesta edició:
Manuel Ollé i Albiol, Marta Magrinyà i Masdeu,
Jordi Cervera i Nogués, Lisa Pujol i Martí
i Joan Rebull i Llambrich.

Editat amb la col·laboració de:

Ajuntament de
L'AMETLLA DE MAR
Regidoria de **Cultura i Festes**

Primera edició: abril del 2008

© del text: Òscar Palazón
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanya-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-357-7

Dipòsit legal: B-16.372-2008

L'elaboració d'aquesta obra ha comptat amb una subvenció
de la Institució de les Lletres Catalanes per a la creació d'obres literàries, l'any 2006.

PRIMERA PART

Autoretrats

Vaig actuar amb molta discreció. Sense precipitar-me. N'imprimia un d'estranguis i tot seguit l'amagava al maletí. L'endemà feia el mateix amb el següent. Al cap d'un parell de dies repetia l'operació. Unes vegades al matí i altres a la tarda. Sense parar. Fins que els vaig aconseguir tots. Els de l'oficina mai no van sospitar de mi. No se'n va assabentar ningú. I posat cas que m'haguessin enxampat, no hauria vacil·lat. Els hauria etzibat que necessitava la informació per anar a una galeria d'art. Són tan ingenus que s'ho haurien empassat. N'estic convençut. Però això, ara, tant és. Perquè ara tinc tots els folis afixats amb Blu Tack a les parets del dormitori. A mà dreta hi ha els plànols de totes les línies d'autobusos de la ciutat. Un al costat de l'altre, perfectament alineats. Més de cent folis, ordenats numèricament. De manera que, si vull saber per on passa el 64, posem per cas, no trigo gens a localitzar-lo. Surt de la plaça de Pedralbes. Aleshores enfila el passeig de la Bonanova. Un cop a la plaça, tira Muntaner avall fins a la ronda de Sant Antoni. Passa per davant del mercat i agafa el segon carrer a l'esquerra per arribar a l'avinguda del Paral·lel. Tot seguit baixa en direcció al World Trade Center, fa la volta al monument a Colom i continua tot recte cap a pla de Palau. Allà gira a la dreta i voreja el port. Finalment, al passeig de l'Escullera, canvia de sentit i comença a desfer camí. En total fa 66 parades i la freqüència de pas és cada 8-12 minuts a partir de les 7.17 del matí. Però els plànols no em són útils només per familiaritzar-me amb els recorreguts i les parades que fan els autobusos. Els plànols també em serveixen per anotar-hi la data i l'hora en què vaig fer servir aquella línia, així com

la parada on vaig pujar-hi i la parada on vaig baixar-ne. I és que, si no vull tenir cap ensurt, haig de ser molt meticulós amb els petits detalls. Qualsevol descuit podria ser fatal.

Talment un zoòtrop, les finestres passen per davant dels meus ulls a tota velocitat. Zum-zum. Zum-zum. Zum-zum. Al principi és impossible distingir-hi res. Però a poc a poc, a mesura que el tren alenteix la marxa, els esborralls multicolors en què s'havien transformat els passatgers es van tornant totalment recognoscibles. De manera que començo a observar-los de l'andana estant. Els observo amb atenció. Descarto aquells vagons on detecto algú que no m'inspira confiança. I deixo que s'allunyin. Fins que alguna cosa em diu a quin haig de pujar. És com una espècie d'instint, com un sisè sentit, igual que el que deuen sentir els pintors en el moment de decidir que el quadre ja està acabat. Per això, quan el tren s'atura definitivament i les portes s'obren deixant anar un esbufec, ja sé cap a quina haig de dirigir-me'n. És igual que n'hagi quedat alguna més a prop. M'encamino cap a la porta triada sense perdre-la de vista. I així, quan hi arribo, els passatgers que havien de baixar en aquesta parada ja ho han fet. Ara només cal unir-se als viatgers que s'esperaven a l'andana. I això és precisament el que faig. Em col·loco darrere d'un iaio vestit amb xandall, amb la cartera sobresortint-li de la butxaca posterior dels pantalons, i entro a dins. El vagó és a vessar. A aquesta hora del matí tothom agafa el metro. Podria agafar-lo més tard, quan tothom hagi arribat al seu lloc de treball, però prefereixo fer-ho ara. No m'importa anar dret. A més, no m'espanten les multituds, a mi. No sóc un d'aquells païos obsessius, carregats de manies i fòbies, que s'angoixen quan es veuen envoltats de gent. I que no van ni als concerts, ni als partits de futbol, ni al ball de la festa major del seu poble. Jo no m'hi sento pas incòmode, observat o intimidat, com deuen sentir-se ells. A mi, ben al contrari, m'agrada anar com sardines. M'hi sento a gust. M'hi sento agombolat, protegit, com a casa.

Desvio la mirada d'esma i veig una mà enlairant-se per damunt dels caps. I malgrat tot plegat, no en desconfio en cap moment. Al contrari, considero que es tracta d'un gest d'allò més normal. Algú que vol agafar-se de la barra que penja del sostre per por de perdre l'equilibri amb el

sotragueig del tren. És per això que el cop m'agafa de sorpresa. Pataplaf. Un mastegot en tota la galta. Una hòstia que em sacseja de dalt a baix —com una descàrrega elèctrica— i em destarota durant una fracció de segon. Només aleshores sóc capaç de comprendre què passa. Veient com el puny puja una altra vegada, decideixo que no estic disposat a rebre una altra plantofada. Instintivament, reaccio per esquivar-la. Faig un pas enrere. I oblidó que el vagó és ple de gom a gom. Atrapat enmig de la gernació, cagondena, no puc retrocedir. Trepitjo la punta de la sabata d'algú. I a l'instant torno a col·locar el peu dret al costat de l'esquerre, com un ballarí que vol dissimular un error en la coreografia. I m'adono que acabo de perdre l'única oportunitat que em quedava per a sortir-ne indemne. I és que el puny ja és aquí. Ni tan sols tinc temps d'aixecar el braç per escudar-m'hi. No tinc altre remei que cloure els ulls i arrufar el nas. I girar la cara una mica tot confiant que el braç del cap rapat sigui massa curt. O que la distància que ens separa sigui prou llarga. I vet aquí que, o el braç del cap rapat és massa curt o bé la distància que ens separa és prou llarga, ja que el puny només em frega la mandíbula. Zas. Però quan obro els ulls de nou comprovo amb horror que aquest mala bèstia no n'ha tingut prou. Vol provar-ho un altre cop. Aquesta vegada vol agafar-me per la pitrera de la camisa. Amb el rostre desfigurat per la ira, allarga un braç a través de la gentada. La seva mà, igual que unes tenalles, s'obre i es tanca a un pam del meu coll. Sort que els altres passatgers no es mouen. Davant d'un intent d'agressió així, no és gens estrany que tothom vulgui protegir-me'n. Fent servir els cossos a manera de barrera, impedeixen que el cap rapat s'hi obri pas. El mantenen a ratlla. Resisteixen les seves escomeses. Encara que no sé quanta estona podran aguantar sense cedir-hi.

Damunt del capçal del llit tinc un plànol del metro. Com que originalment era de mida DIN A4, el vaig fer ampliar en una copisteria i ara sembla un pòster. Perquè es veiés millor, vaig entretenir-me a acolorir-lo. Vaig resseguir cada línia amb un retolador diferent per distingir-les-hi millor. Per evitar qualsevol tipus de confusió, en aquest tros de paret encara hi vaig enganxar nou folis més. Un per cada línia de metro. Així és que també puc estudiar-ne els recorreguts individualment. N'hi ha dos formats. L'un és idèntic al del plànol ampliat, amb la diferència que

la línia vermella, lila, verda, groga, blau cel, blau marí, marró, rosa o pistatxo, segons el cas, és l'única que serpenteja pels carrers de la ciutat. L'altre és lineal, amb els noms de les estacions escrits en diagonal a la part de dalt i les correspondències amb les altres línies i la resta de transports públics a la part de baix, tal com apareix als rètols informatius que hi ha a les andanes. Però els plànols no em són útils només per familiaritzar-me amb els recorreguts i les connexions del metro. Els plànols també em serveixen per anotar-hi la data i l'hora en què vaig fer servir aquella línia, així com l'estació on vaig pujar-hi i l'estació on vaig baixar-ne. Així, per exemple, no trigo a verificar quan va ser la darrera vegada que vaig viatjar amb metro. Ho tinc tot apuntat al marge dret del foli corresponent a la línia 3. El vaig agafar a passeig de Gràcia a les 8.02 del matí i vaig anar fins a Maria Cristina, on vaig arribar dotze minuts més tard. Va ser el 6 de novembre, ara fa sis mesos. Ha transcorregut prou temps per tornar-hi. Però val més ser previngut. Per si les mosques, decideixo que aquesta vegada hi aniré més tard i faré el trajecte a l'inrevés, és a dir, direcció Canyelles. D'aquesta manera m'asseguro que no ensopagaré amb cap universitari. I és que els estudiants són imprevisibles. No se sap mai com reaccionaran. I això suposa un risc afegit que no estic disposat a córrer. No, senyor. Per res del món. No tinc ganes que m'atonyinin, com aquell pobre guàrdia de seguretat de l'estació d'Urquinaona, que el van agafar entre quatre o cinc i el van enviar a l'hospital.

Un cop a dins, tan aviat com em planto en un extrem del vagó, la primera cosa que faig és escanejar-ne l'interior amb la mirada. No dispo de gaire temps, així és que els meus ulls viatgen d'una banda a l'altra, i es deturen durant un parell de segons en tots i cadascun dels passatgers que m'envolten. No me'n deixo cap. Llambrego tothom. Una dona de faccions precolombines que seu abraçada a un cistell de la compra, com si tingués por que l'hi haguessin de robar. El iaio d'abans, a qui podria haver-li pispat la cartera tranquil·lament si m'hagués donat la gana, amb cara de gos abandonat. Un paio que s'assembla a l'Anthony Hopkins llegint una novel·la el títol de la qual no aconsegueixo entreveure. Una noia que intenta ocultar els seus ulls d'home sota un maquillatge excessiu i l'individu del seu costat, que quan veu que m'hi fixo em fa senyes amb les celles, la mira de reüll i l'assenyala amb el cap com dient: jo

també m'he adonat que és un tio. Un altre vell, primíssim, amb les galtes xuclades i la boca entreoberta en forma d'o, talment tingués dificultats per respirar, amb una camisa que sembla de pijama. Una senyora gran que s'ha endormiscat al seient i es vincla cap endavant a poc a poc sense perdre l'equilibri. Una parella de turistes rossos amb la bandera del Canadà cosida a la part de dalt de les seves motxilles, que estudien un plànol de la ciutat. Un noi de vint-i-pocs anys que li explica al seu col·lega com, quan va partir peres amb la nòvia, va penjar a Internet totes les pel·lícules que havien gravat mentre cardaven. Un home amb ulleres i entrades força pronunciades que escriu això en una llibreta: *si l'infern existeix hi aniré a parar de cap, m'hi abrasaré eternament a fi d'expiar el mal que t'he causat, perquè jo sóc l'únic responsable de la teva desgràcia*, sense por ni vergonya que algú, com ara jo, l'hi llegeixi. Un jove amb el cap afaitat que porta una dessuadora amb una inscripció que diu CORREOS (i una mica més avall, en lletra més petita) de **gusto**.

Una veu de dona demana que truquin a la policia. Però per desgràcia això és impossible. A 30 metres de profunditat, dins d'un tren en marxa, la cobertura dels mòbils és nul·la. Hauria de saber-ho. I si no, algú hauria d'explicar-li-ho, ja que no para de repetir la mateixa frase. I això em neguiteja encara més. Em recorda que, si vull sortir-ne sa i estalvi, haig d'espavilar-me jo solet. El problema és que no sé com aconseguir-ho. Ho tinc força magre per escapolir-me. L'única possibilitat que se m'acut és guanyar aquella porta d'allà abans que el neonazi m'atrapí. En sóc més a prop que ell, i aquest petit avantatge pot ser crucial. Ara només cal que els passatgers que hi ha entremig pensin el mateix que jo. I que, arribat el moment, s'enretirin a temps i em deixin sortir dispartat. I que algú faci la traveta a aquest energumen quan arrenqui a córrer al meu darrere. Sigui com sigui, que el tren s'aturi abans no sigui massa tard. Amb això em conformo. Que s'aturi, sisplau. Que arribi a l'estació següent i s'aturi i les portes s'obrin. No ho puc aguantar més, això. Aquest cafre està fora de si. Bramant com un boig, em diu de tot menys guapo. Es caga en els meus morts. I de passada aprofita per enumerar totes les coses que em farà quan m'agafi. I en acabat m'assegura que, quan es cansi de pegar-me, se'm pixarà a sobre. És com si les seves pròpies paraules l'excitessin encara més. Però, de cop i volta,

calla. I se'm queda mirant amb els ulls desorbitats, mossegant-se el llavi inferior, dilatant els narius a cada inspiració que fa. I vés a saber com, endevino què ha passat. Endevino que ell, al seu torn, ha endevinat els meus pensaments. I que no vol desaprofitar l'última ocasió que li queda per trencar-me la cara. De manera que, sense avisar, comença a repartir llenya a tort i a dret. I és clar, la gent s'aparta. O s'acotxa. O cau a terra. I tot d'una s'obre una clariana al mig del vagó, just en el moment en què el tren entra a l'estació següent i les finestres deixen de ser miralls negres on es reflectien els rostres dels passatgers i es converteixen en fotogrames de l'andana que passen per davant dels meus ulls a tota velocitat —zum-zum, zum-zum, zum-zum—, talment un zoòtrop.

La veritat és que m'estimo més els parcs aquàtics. La meva predilecció, però, no té res a veure amb la típica tertúlia radiofònica d'agost, durant la qual els convidats debaten què és millor —la platja o la piscina— i els oients hi truquen en directe per dir-hi la seva i explicar anècdotes sense cap mena de gràcia. I ara. Si m'estimo més els parcs aquàtics és perquè a la platja, com a la piscina, és molt difícil acostar-se a les ties. No sé com s'ho fan, però de seguida es fixen en la teva presència i, a l'acte, endevinen quina en portes de cap. I a continuació es posen en guàrdia. I a la primera de canvi, quan et disposes a obrir la boca per demanar-los foc, t'engeguen a prendre pel sac o bé comencen a insultar-te a crits per posar-te en evidència davant dels altres banyistes. En canvi, als parcs aquàtics, m'hi puc atansar tant com vulgui. Gràcies a les cues que es formen per pujar a les diferents atraccions, puc col·locar-me a tocar de les paies més bones, tan a prop seu que descobreixo detalls que mai no descobriria a la platja o la piscina, fins i tot amb els binocles més potents. Una constel·lació de pigues a la natja, el borriçol ros que cobreix les seves cuixes, la filigrana d'un tatuatge a l'altura de l'omòplat. I el més bo de tot plegat és que elles no se n'adonen. Estan massa pendents de les evolucions dels turistes que les precedeixen. Estan tan distretes que ni tan sols cal prendre la precaució de mirar-les d'esquillentes. Puc estudiar-les de dalt a baix com si tal cosa. Puc aturar els ulls a qualsevol punt de la seva anatomia sense por, amb la certesa que no es giraran. I és que, en realitat, per a elles, jo no existeixo. Per a elles només existeix la cua que hi ha davant seu, que s'escurça cada vegada

més. Així és que, arribat aquest punt, deixo d'observar l'holandesa pèl-roja —posem per cas—, i jo també m'hi concentro, en la cua. Alerta, gairebé sense parpellejar, en espera del moment decisiu, el breu instant que es crea des que l'holandesa pèl-roja guanya el primer lloc de la fila fins que el socorrista l'autoritza a llançar-se daltabaix. És just aleshores, ni més tard ni més aviat, quan haig d'actuar. Faig un pas endavant, un moviment bruscat, com si m'haguessin empès, i en la topada aprofito per a fregar l'entrecreix amb el cul de l'holandesa pèl-roja. La noia es tomba ràtota incrèdula (o enfurismada segons el cas), però no tindrà temps de reaccionar. Abans que pugui clavar-me una bufetada o un cop de genoll als ous, el socorrista tornarà a fer el senyal amb la mà. La gent li cridarà que es doni molta. El socorrista farà sonar el xiulet amb impaciència. De manera que l'holandesa pèl-roja no tindrà altre remei que saltar. Desapareixerà Black Hole avall i ja no la veuré mai més. No la veuré mai més, ja que, mentre ella descendeix cap a la piscina a tota velocitat, jo fingiré que m'hi repenso, faré mitja volta i baixaré les escales. I no, no m'importarà que els altres estiuejants s'acomiadin de mi escatainant. Me n'aniré ben tranquil. Me n'aniré cap a la següent atracció amb la tranquil·litat de saber que, en aquell moment, el nòvio culturista —posem per cas— de l'holandesa pèl-roja li deu estar trencant la crisma al pobre desgraciat que anava darrere meu.

Per desgràcia, fins que no arriba la temporada d'estiu, haig de conformar-me amb la xarxa de transports públics de la ciutat. No és el mateix, evidentment, amb tota la roba d'abric que porten les ties, però almenys em serveix per anar tirant. Com ara avui, quan descobreixo aquella rossa, la del pírcing al nas i els texans arrapats, d'aquells que no tenen butxaques a la part del cul. És allà, al costat d'un jove amb el cap afaitat que porta una dessuadora amb una inscripció que diu CORREOS (i una mica més avall, en lletra més petita) de gust. Calculo que deu ser a uns quatre metres d'on sóc jo, així és que no em costarà gaire apropar-m'hi i plantar-me darrere seu sense que se'n adoni.

Recordo que en trucar a la porta vaig pensar

que estrany

que allò feia pudor de socarrim, que potser el director no m'havia cridat per donar-me cap encàrrec

(arreglar una persiana encallada, acompanyar un alumne nou a la seva aula, preparar la sala d'actes per a la conferència del dia següent)

tal com vaig creure quan va telefonar-me al quarto de la fotocopiadora

—pots venir al meu despatx, Tomàs?

ja que va alçar la vista dels papers que llegia, va deixar de fer copets a la taula amb el clip que tenia entre els dits i, en advertir la meva presència al llindar, em va fitar amb una solemnitat que li desconeixia, ell que era tan de la broma

va deixar anar un endavant fúnebre

em va demanar que tanqués la porta, sisplau

i em va convidar a seure assenyalant la cadira a l'altra banda de la taula, davant per davant seu, sense deixar d'observar-me amb aquella cara d'enterramorts que feia

així és que, de primer moment, vaig pensar que havia passat una desgràcia, que havien trobat un alumne apunyalat als vestidors o alguna cosa així

però aleshores vaig suposar que estava a punt de revelar-me vés a saber quin secret

(que tenia la intenció de dimitir, que s'havia enamorat d'una alumna seva, que no se li aixecava, jo què sé)

perquè, tot d'un plegat, fent giravoltar el clip amb el polze, l'índex i el dit mitger, va dir que volia parlar-me d'un assumpte molt delicat i que no sabia per on començar. I és clar, desconcertat a més no poder, vaig preguntar-me per què carai m'havia escollit a mi com a confident quan es podia haver decidit per qualsevol dels seus companys de l'institut

(el sotsdirector, la psicopedagoga, el Guiu, que a les tardes feia de sexòleg en un consultori de Reus)

els quals haurien sabut com aconsellar-lo, amb paraules reconfortants, un posat de compassió i una tassa de cafè al bar de la cantonada

però ves per on jo li inspirava més confiança que tots ells, vaig concloure, ja que va començar a dir que tothom al centre m'apreciava, que era un conserge eficient, responsable i complidor, que amb la meua feina facilitava la feina dels altres

enrotllant-se de mala manera mentre jo l'escoltava sense dir ni piu i fingia un interès que en cap moment no vaig sentir, desitjant que em deixés en pau, que acabés de parlar d'una puta vegada per poder tornar-me'n al quarto de la fotocopiadora

(REPROGRAFIA, deia la placa enganxada a la porta)

però ell vinga garlar furgant-se l'ungla del dit gros amb el clip, fent-me la pilota a la descarada, adobant el terreny per dir-me

—em sap molt greu haver-te d'informar

que algunes alumnes se sentien incòmodes, fins i tot molestes, quan jo les mirava

(la Raquel i la Sarai, sens dubte, que van venir a consergeria a buscar uns justificants de faltes d'assistència, i s'abocaven a la finestreta en demanar-me'ls, les tetes damunt del taulell a l'altura de la meua cara, sostenidors de blonda sota els tops cenyits, l'una xiuxiuejant alguna cosa a l'altra i l'altra assentint amb el cap, reprimint una riallada a continuació, res de gràcies, res d'adéu, res de res, llambregant-me amb cara de *showgirl* just abans de fer mitja volta, i allunyar-se pel passadís mortes de riure i remenant els culets dins uns pantalons ajustats que els marcaven els tangles que portaven

la Raquel i la Sarai, segur, sortint al pas del director

—podem parlar amb vostè un segon?

interpretant el paper de les seves vides, l'una asseguda a la mateixa cadira on seia jo i l'altra al seu costat, ploriquejant, barbotejant que jo no els treia l'ull de sobre, que les despullava amb la mirada, que tard o d'hora els fotria mà o els proposaria qualsevol porcada o les violaria al quarto de la fotocopiadora, quequejant que tenien por, que tenien molta por de mi)

de manera que em vaig apressar a replicar que aquestes acusacions eren totalment falses, que no eren sinó les fabulacions d'un parell d'adolescents neuròtiques, que ningú no es podia creure unes mentides així, per l'amor de Déu

però llavors el director va abaixar la vista, es va fixar en el clip i es va posar a descarregar-lo d'esma. S'hi va entretenir uns quants segons, callat, la nou del coll amunt i avall, i en acabat va dir que

—si només s'haguessin esvalotat un parell de noies

mai no m'hauria cridat al seu despatx per parlar-ne, hauria pensat el mateix que jo

(mentides, fabulacions, acusacions falses)

i no n'hauria fet cabal. Malauradament, va continuar, aixecant la vista un altre cop i dedicant-me una mirada de commiseració, havia rebut dotzenes de queixes

(la Marta, la Sofia, la Míriam, l'Alba, la Cristina, la Mercè, la Verònica, la Glòria, la morena del pírcing al melic i totes les altres, que venien a consergeria a demanar-me guix o unes quantes fotocòpies o una compresa o la maneta per obrir les finestres de l'aula, qualsevol excusa era bona per deixar-s'hi caure i provocar-me amb els seus somriures maliciosos i les seves mirades torbadores

seguint les indicacions que la Raquel i la Sarai els havien donat, n'estic convençut, enfilades totes dues en un banc del vestidor, amb calces i sostenidors de blonda i els cabells encara mullats, arengant les seves companyes

donem-li una lliçó, a aquest pervertit

i les seves companyes cridant

sí, que sàpiga com les gastem

enfonsem-lo
fem que el despatxin

i les seves companyes ploriquejant al despatx del director, barbotejant que jo no els treia l'ull de sobre, que les despullava amb la mirada, que tard o d'hora els fotria mà o els proposaria qualsevol porcada o les violaria al quarto de la fotocopiadora, quequejant que tenien por, que tenien molta por de mi)

però això no s'ho hauria cregut, el director, si li ho hagués explicat, de la mateixa manera que no s'hauria cregut que s'havia equivocat d'home, que en realitat hi hauria d'haver cridat el Frederic, sempre amb les ulleres de sol posades, encara que estigués ennuvolat, contemplant els culs de les seves alumnes mentre corrien al voltant de la pista de bàsquet, admirant-ne les mamelles quan feien abdominals, contemplant-ne les cuixes fins que les enviava cap a les dutxes, i aleshores obria la porta del vestidor, tot just una escletxa, i hi treia el nas

—no feu tant de xivarri, noies

o

—doneu-vos manya, nenes

per copsar un mugró, una natja o un borralló de pèl púbic

però com que tot això no s'ho hauria cregut, el director, per més que li ho hagués jurat per ma mare, vaig afanyar-me a dir el que sempre es diu en aquests casos, que era la seva paraula contra la meva, l'única cosa que pots dir quan tot d'un plegat comprens que s'han proposat donar-te pel cul i que faran servir qualsevol estratagema per aconseguir-ho, l'única cosa que els destarotarà i et permetrà guanyar una mica de temps abans de la propera escomesa

sí, això mateix és el que vaig replicar, que era la seva paraula contra la meva, per fer-li saber al director que no hi havia res més a dir, que el seu patètic sermó s'havia acabat. I, per si de cas no m'havia explicat amb prou claredat, vaig afegir que havia d'enllestir unes fotocòpies abans de l'esbarjo

—adéu, bon dia

i em vaig aixecar —el director mirant-me amb la boca oberta, el clip convertit en un tros de filferro inservible damunt la taula— i vaig sortir del despatx sense mirar enrere

vaig creuar el vestíbul a corre-cuita
vaig apressar el pas pel passadís
i vaig entrar al quarto de la fotocopiadora pensant encara en els mi-
nuts que m'havia fet malgastar aquell imbècil
però ho vaig oblidar gairebé a l'instant, això, perquè de seguida vaig
poder comprovar que, per sort, no era massa tard
(arrambant la fotocopiadora en un racó, traient la reixeta metàl·lica
del respirador que comunicava el quarto de la fotocopiadora amb el pis
de sota, estirant-me de bocons al terra i ficant mig cap dins de l'obertura)
de seguida vaig poder comprovar que al vestidor encara hi quedaven
quatre o cinc noies, les més ressagades, que reien sorollosament. No va
ser fins al cap d'uns quants segons, quan els meus ulls van acostumar-se
al baf que pujava de les dutxes, que les vaig veure
(mugrons, natges, borrallons de pèl púbic)
untant-se els pits amb crema, posant-se les calces, cordant-se el sos-
tenidor, eixugant-se l'entrecreix
amb tota la tranquil·litat del món.